

Sygn. akt IV U 1293/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lidia Łataś

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Jastrzębska-Ciura

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2019 roku w Częstochowie

sprawy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

przy udziale zainteresowanego D. T.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania (...)spółki z graniczną odpowiedzialnością w C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C.

z dnia 6 września 2018 roku Nr (...)

oddala odwołanie

Syn. akt IV U IV U 1293/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 września 2018 roku, nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. stwierdził, że D. T. jako pracownik

u płatnika składek (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od 15 września 2017 roku do 8 maja 2018 roku oraz umorzył postępowanie administracyjne w sprawie ustalenia dla w/w obowiązku ubezpieczeń społecznych z tytułu wykonywania umowy zlecenia na rzecz (...) sp. z o.o. w okresie od 9 maja 2018 roku do 23 czerwca 2018 roku.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że w związku z weryfikacją okresów podlegania ubezpieczeniom społecznym przez D. T. z tytułu zatrudnienia

w ramach stosunku pracy, stwierdził że został on zgłoszony do ubezpieczeń społecznych i do ubezpieczenia zdrowotnego w charakterze pracownika przez podmiot (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością od 15 września 2017 roku do 23 czerwca 2018 roku oraz przez (...) S.A. w N. od

1 września 2017 roku do 8 maja 2018 roku, przy czym zgłoszenie w/w do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego przez (...) sp. z o.o. wynikało z zawartej przez niego z tą spółką umowy zlecenia.

W dalszej kolejności organ rentowy wskazał, że w dniu 2 marca 2006 roku pomiędzy firmą (...) S.A. z siedzibą w N. (zleceniodawca) a (...) sp. z o.o. (zleceniobiorca) została zawarta umowa o świadczenie usług, w której jako miejsce świadczenia usług wskazano zakład zleceniodawcy.

Odwołując się do treści art. 8 ust. 1 i 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych organ rentowy wskazał, że pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z innym podmiotem, jest płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne za tę osobę. Oznacza to, że pracodawca – podmiot, na rzecz którego wykonywana jest praca w ramach umowy cywilnoprawnej jest zobowiązany do rozliczania i opłacania należnych składek za wymienione osoby, tak jak za osoby wykonujące pracę w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z własnym pracodawcą. Z wyjaśnień płatnika składek wynika, że D. T. jako zleceniobiorca wykonywał usługi zgodnie z zawartą umową zlecenia na terenie prowadzenia działalności swojego macierzystego pracodawcy, ale na rzecz zleceniodawcy, tj. (...) sp. z o.o. Jednocześnie analiza dokumentów zgłoszeniowych zewidencjonowanych na koncie płatnika składek (...) sp.

z o.o. wskazuje, że do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, w charakterze pracowników zgłaszani są zleceniobiorcy z tytułu zawartych umów zlecenia, w ramach których wykonywali lub wykonują pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostają w stosunku pracy.

Zdaniem organu rentowego z treści przepisów ustawy systemie ubezpieczeń społecznych oraz uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 roku, II UZP 6/09 wynika, że pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę

w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z innym podmiotem, jest płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne za tę osobę. W konsekwencji pracodawca,

a więc podmiot, na rzecz którego wykonywana jest praca w ramach umowy cywilnoprawnej jest zobowiązany do rozliczania i opłacania należnych składek za wymienione osoby, tak jak za osoby wykonujące pracę w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z własnym pracodawcą.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła (...) sp. z o.o.

w C. domagając się jej uchylenia i umorzenia postępowania jako bezprzedmiotowego, ewentualnie uchylenia zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu. Odwołująca zarzuciła: naruszenie przepisów prawa materialnego, a to treści art. 83 ust. 1 pkt 1, art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1 i 2a, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 1, art. 36 ust. 1, 2, 4

i 11, art. 38 ust. 1 i 2, art. 68 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych; naruszenie przepisów Konstytucji,

w szczególności art. 7 i 51 Konstytucji oraz przepisów ustawy o ochronie danych osobowych, poprzez żądanie ZUS w kwestii wydania dokumentów; naruszenie przepisów art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, poprzez naruszenie tajemnicy przedsiębiorstwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska, odwołując się do treści art. 8 ust. 2a i art. 4 ust. 2a, odwołująca wskazała, że (...) jest płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne od zawartych umów zlecenia, albowiem jest jednostką organizacyjną, która pozostaje z osobami fizycznymi w stosunku prawnym uzasadniającym objęcie tych osób ubezpieczeniami społecznymi, dlatego że świadcząc usługi na podstawie umowy zlecenia zawartej z (...) de facto wykonuje je na rzecz swojego pracodawcy. Ustawa tworzy fikcję dla potrzeb składek ubezpieczeniowych, że zleceniobiorca jest pracownikiem swojego zleceniodawcy. Twierdzenie zaś, że zleceniobiorca jest w tym przypadku traktowany jak pracownik swojego pracodawcy, jest nie tylko sprzeczne z wykładnią literalną, funkcjonalną i systemową ale również

z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Odwołująca zarzuciła, że każdy podmiot, który ma pełnić funkcję płatnika składek, powinien zostać wyposażony przez ustawodawcę w narzędzia pozwalające mu w sposób zgodny

z obowiązującymi przepisami uzyskać wiedzę niezbędną do tego, aby objąć osoby, wobec których jest płatnikiem składek, tym obowiązkiem. Tymczasem system prawa nie przewiduje w tym przypadku legalnych źródeł pozyskiwania takiej wiedzy. Brak jest obowiązku bieżącego informowania o zawieranych umowach cywilnoprawnych

w czasie trwania zatrudnienia, zaś innych danych pracodawca może żądać jeśli obowiązek ich podania wynika z odrębnych przepisów i chodzi tu wyłącznie o dane osobowe. Zaakceptowanie interpretacji, którą przyjął ZUS, wymagałoby przekonstruowania całego systemu prawa, aby umożliwić pracodawcy pozyskiwanie wiedzy o podstawie wymiaru składki, czego obecny system prawa nie przewiduje. Odwołująca zwróciła uwagę, że ustawa wyraźnie zastrzegła, że żądane dokumenty muszą być związane z zakresem kontroli przeprowadzanej przez ZUS, a ta dotyczy w przedmiotowej sprawie cywilnoprawnego stosunku zlecenia pomiędzy (...) sp.

z o.o. a spółką (...) S.A., na rzecz której świadczone są usługi, natomiast nie dotyczy wewnętrznych stosunków pomiędzy zleceniodawcą (płatnikiem składek)

a osobami, które świadczą bezpośrednio usługi na rzecz zleceniobiorcy ((...) S.A.). Ponadto bezzasadne żądania organu rentowego w kwestii wydania dokumentów, stanowią naruszenie art. 7 i 51 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, albowiem również ZUS, mimo że występuje jako administrator danych oraz organ administracji publicznej upoważniony do kontroli przedsiębiorców, jest obowiązany do działania na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji). W związku z tym żądanie przedstawienia dokumentów związanych z ubezpieczeniami społecznymi za okres objęty niniejszą decyzją, nie znajduje żadnej podstawy prawnej w ramach kontroli stosunku istniejącego pomiędzy spółką (...) sp. z o.o. a (...) S.A. Co więcej, zgodnie z art. 51 Konstytucji ust. 1 i 2, nikt nie może być obowiązany inaczej niż na podstawie ustawy do ujawniania informacji dotyczących jego osoby. Władze publiczne nie mogą pozyskiwać, gromadzić i udostępniać innych informacji o obywatelach niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym. Niezależnie od wskazanych wyżej argumentów, wskazać również należy, że Sąd Najwyższy nie jest źródłem prawa w Polsce i jego orzeczenia nie mają charakteru wiążącego. Sąd Najwyższy wyraża tylko swój pogląd, który częstokroć jest zmieniany przez ten sam Sąd Najwyższy w zależności od składu orzekającego. Zdaniem odwołującej należy mieć na względzie okoliczności faktyczne w jakich zapadło rozstrzygnięcie, na które powołał się organ rentowy oraz poszukiwanie przez Sąd Najwyższy rozwiązania (przy zastosowaniu wykładni *contra legem*), aby zapewnić ochronę ubezpieczeniową zleceniobiorcy w tamtym konkretnym stanie faktycznym.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji oraz

o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zainteresowany D. T. nie zajął stanowiska w sprawie, zaś (...) S.A. w N., zawiadomiona o toczącym się postępowaniu w trybie art. 477⁽¹¹⁾ § 2 k.p.c., nie przystąpiła do sprawy.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W okresie od 1 września 2017 roku do 8 maja 2018 roku zainteresowany D. T. był zatrudniony w (...) S.A. na podstawie umowy o pracę.

W dniu 2 marca 2006 roku pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w N.(zleceniodawca), a (...) sp. z o.o. w organizacji w C. (zleceniobiorca) zawarto umowę o świadczenie usług. Przedmiotem umowy było świadczenie przez zleceniobiorcę na rzecz zleceniodawcy usług polegających na wykonywaniu czynności związanych z obsługą linii technologicznych do produkcji szkła zespolonego. Jako miejsce świadczenia usług ustalono zakład zleceniodawcy. Zleceniobiorca zobowiązany był do wyznaczenia koordynatora odpowiedzialnego za kontakt ze zleceniodawcą, zaś zleceniodawca zobowiązywał się do niezwłocznego udzielania personelowi zleceniobiorcy wszystkich informacji niezbędnych do właściwego wykonania umowy; udostępnienia zleceniobiorcy w niezbędnym zakresie, odpowiednich powierzchni roboczych i socjalno-sanitarnych oraz w pełni sprawnych narzędzi i maszyn, w celu zapewnienia prawidłowego wykonania usługi,

a także przekazania wszelkich wiadomości i dokumentów, które są potrzebne do pewnego i odpowiedniego wykonania zlecenia; zapewnienia odpowiedniej, zgodnej ze specyfikacją danego zakresu usług umowy odzieży roboczej osobom, skierowanym do realizacji usług przez zleceniobiorcę. Zapotrzebowanie na świadczenie usług miało być przedstawiane przez zleceniodawcę z jednodniowym wyprzedzeniem i wyszczególnieniem stanowisk do obsługi. Umowa została zawarta na czas nieokreślony.

W celu realizacji umowy łączącej ją z (...) S.A., odwołująca (...) sp. z o.o. w zawierała z pracownikami tej spółki, w tym zainteresowanym, umowy zlecenia. Przedmiotem umów było świadczenie przez zleceniobiorców (zainteresowanych) na rzecz zleceniodawcy ((...)) usług polegających na obsłudze linii produkcyjnych, przy czym usługi te miały być świadczone na rzecz osób trzecich w ich zakładach produkcyjnych. Zleceniobiorcy w wykonaniu swoich obowiązków mieli być samodzielni i nie podlegać kierownictwu zleceniodawcy, a swoje obowiązki mieli wykonywać w miejscu i na stanowisku wskazanym przez kontrahenta – zleceniodawcę spółki. Jednocześnie zleceniobiorcy oświadczyli, że posiadają umowy o pracę u osoby trzeciej, umowę zlecenia zawierają z własnej woli, a ich decyzja nie wynika z jakiegokolwiek zależności w stosunku do zleceniodawcy lub innego podmiotu. Umowy zlecenia zostały zawarte na czas nieokreślony. Zleceniobiorcy o istniejących problemach, trudnościach lub przeszkodach w wykonaniu zlecenia mieli informować na bieżąco koordynatora działającego w imieniu zleceniodawcy, jak również wskazanego przez zleceniodawcę przedstawiciela zakładu pracy.

Realizacja umowy zlecenia zawartej przez zainteresowanego ze spółką (...) odbywała się w weekendy w zależności od bieżących potrzeb. D. T. wykonywał wówczas te same prace i w tym samym miejscu, co od poniedziałku do piątku w ramach umowy o pracę ze spółką (...). Zainteresowany zleceniobiorca w związku z wykonywaniem umowy zlecenia został przez (...) sp. z o.o. zgłoszony do ubezpieczeń społecznych z kodem pracowniczym (0110), a następnie w toku postępowania administracyjnego dokumenty zgłoszeniowe zostały skorygowane i zainteresowany został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych w charakterze zleceniobiorcy.

(v. akta ZUS)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz. 1778 ze zm.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Art. 8 ust. 1 tej ustawy wskazuje, że za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a, który stanowi, że za pracownika w rozumieniu ustawy, uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarły z pracodawcą, z którym pozostają w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonują pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostają w stosunku pracy.

Zgodnie natomiast z art. 18 ust. 1a ustawy systemowej w przypadku ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 2a, w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe uwzględnia się również przychód z tytułu umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło.

Wskazać należy, że istotnie kwestia, kto jest pracodawcą w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, budziła pewne wątpliwości i na tym tle Sąd Apelacyjny w Gdańsku sformułował do Sądu Najwyższego pytanie prawne „czyim pracownikiem w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych jest osoba świadcząca pracę na podstawie umowy o dzieło zawartej z innym podmiotem niż pracodawca, jeżeli w ramach tej umowy była wykonywana praca na rzecz pracodawcy z którym pozostawał w stosunku pracy: pracodawcy z którym łączy go umowa o pracę, czy podmiotu, z którym zawarła umowę o dzieło?” W związku z tym pytaniem Sąd Najwyższy w dniu 2 września 2009 roku, (II UZP 6/09, OSNP 2010/3-4/46) podjął uchwałę, że pracodawca, którego

pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o dzieło zawartej z osobą trzecią, jest płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy (art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2007 roku nr 4, poz. 74 ze zm.).

Odpowiednie odczytanie przepisu art. 18 ust. 1a ustawy, a zatem prawidłowe zidentyfikowanie podmiotu – płatnika zobowiązanego przepisami ustawy systemowej, winno przebiegać w ścisłej relacji do bezpośrednio wyżej wymienionych przepisów, a ma to o tyle istotne znaczenie, że jego pośrednim efektem będzie wyeliminowanie wszelkich wątpliwości dotyczących tego, czy pracodawca uprawniony jest do żądania, a pracownik – w rozumieniu art. 8 ust. 2a – zobowiązany do udzielenia odpowiednich informacji w przedmiocie wysokości osiąganego przychodu z tytułu umowy zlecenia zawartej przez niego z osobą trzecią. Przepis art. 18 ust. 1a ustawy systemowej ustanawia swoistego rodzaju legitymację dla pracodawcy, tj. uprawnienie do żądania danych potrzebnych do prawidłowego wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, ponieważ prawidłowe i terminowe naliczanie składek jest obowiązkiem ustawowym pracodawcy – płatnika składek.

Podobnie, jak w uchwale z dnia 2 września 2009 roku, II UZP 6/09 wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z 14 stycznia 2010 roku, I UK 252/09 (LEX nr 577824), z akcentem na aktualność sformułowanej przez niego tezy również w stosunku do pracowników wykonujących taką pracę na podstawie umowy zlecenia.

W przedmiocie pojęcia pracownika dla celów ubezpieczeń społecznych wypowiedział się także Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z 11 października 2012 roku, III AUa 711/12 (LEX nr 1223445), w którym wskazał, że pojęcie pracownika dla celów ubezpieczeń społecznych, jest szersze niż w prawie pracy

i wykracza poza sferę stosunku pracy. Zgodnie bowiem z art. 8 ust. 2a ustawy systemowej za pracownika, uważa się oprócz osób pracujących na podstawie umowy o pracę, także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarli z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy,

z którym pozostaje w stosunku pracy. Rozszerzenie pojęcia pracownika dotyczy więc sytuacji, gdy pracę na podstawie jednej z wyżej opisanych umów wykonuje osoba, która umowę taką zawarła z osobą trzecią, jednakże w jej ramach wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Przesłanką decydującą o uznaniu takiej osoby za pracownika, w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jest to, że będąc pracownikiem związanym stosunkiem pracy z danym pracodawcą, jednocześnie świadczy na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej, zawartej z nim lub inną osobą. Konsekwencją zaś wykonywania pracy na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych z pracodawcą, jak i zawartych wprawdzie z osobą trzecią, ale gdy praca wykonywana jest na rzecz pracodawcy jest, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 lutego 2014 roku,

II UK 279/13 (LEX nr 1436176), traktowane ich, dla celów ubezpieczeń społecznych, jak świadczenia pracy w ramach klasycznego stosunku pracy. Powyższe doprecyzował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 maja 2014 roku, II UK 445/13 (M.P.Pr. 2014/9/493-495) wskazując, iż umowy cywilnoprawne wymienione w art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (także w jej art. 9 ust. 1) nie stanowią samodzielnych tytułów obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym pracownika. W takiej sytuacji nie dochodzi również do zbiegu tytułów ubezpieczenia społecznego w rozumieniu art. 9 tej ustawy. Norma art. 8 ust. 2a - poza wykreowaniem szerokiego pojęcia „pracownika” - stworzyła szeroką definicję pracowniczego tytułu obowiązkowych ubezpieczeń społecznych. Tytułem tym jest łączący pracodawcę z pracownikiem stosunek pracy oraz dodatkowo umowa cywilnoprawna zawarta przez pracownika z pracodawcą lub zawarta z osobą trzecią, ale wykonywana na rzecz pracodawcy. Określone hipotezą normy art. 8 ust. 2a obejmują dwie sytuacje faktyczne, w jakich może się znaleźć osoba, do której przepis ten jest adresowany (pracownik wykonujący pracę na podstawie wymienionych umów cywilnoprawnych zawartych z pracodawcą oraz umów cywilnoprawnych zawartych wprawdzie z osobą trzecią, ale gdy praca jest świadczona na rzecz pracodawcy) mające równorzędny charakter z punktu widzenia skutków opisanych dyspozycją omawianej normy prawnej. Konsekwencje prawne na gruncie ustawy systemowej, wynikające z realizacji takich umów, muszą być

takie same, co oznacza, że dla celów ubezpieczeń społecznych zarówno wykonywanie pracy na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych z pracodawcą, jak i zawartych wprawdzie z osobą trzecią, ale gdy praca wykonywana jest na rzecz pracodawcy, jest traktowane tak jak świadczenie pracy w ramach klasycznego stosunku pracy łączącego jedynie pracownika z pracodawcą.

Przedstawione wyżej poglądy podziela Sąd orzekający w niniejszej sprawie. Są to poglądy znane już od dłuższego czasu i jednolicie prezentowane

w orzecznictwie. Cytowane poglądy niewątpliwie w pełni przystają do stanu faktycznego zastanego w niniejszym procesie. Nie jest bowiem sporne, że zainteresowany w ramach zawartej z odwołującą spółką umowy zlecenia wykonywał pracę na rzecz swojego pracodawcy, tj. spółki (...). Wykonywanie pracy na terenie zakładów(...) wynika z samej umowy z dnia

2 marca 2006 roku zawartej między spółkami. Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że zainteresowany wykonywał pracę w miejscu prowadzenia działalności przez macierzystego pracodawcę i że w ramach zatrudnienia na podstawie umowy zlecenia wykonywał takie same prace jak na rzecz macierzystego pracodawcy, tyle że w weekendy. Powyższe wynika także z przesłuchań dokonanych przez ZUS w toku kontroli, w tym koordynatora A. M., który przyznał, że praca w ramach zawartych umów zlecenia wykonywana była

w weekendy oraz że nie spotkał się z przypadkiem, aby zleceniobiorcą nie była osoba zatrudniona w (...) S.A.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega najmniejszej wątpliwości, że zainteresowany w związku z realizacją umowy zawartej

z odwołującą spółką, co odbywało się na rzecz pracodawcy (...), na gruncie ubezpieczeń społecznych musi być traktowany jako pracownik tej ostatniej spółki. Jak już powyżej wskazano, poglądy odnośnie takiego właśnie rozumienia art. 8 ust. 2a są obecnie jednolite i takie też były w dacie podpisywania przedmiotowej umowy przez odwołującą z zainteresowanym. W związku z powyższym odwołująca zawierając takiego rodzaju umowę musiała się liczyć również i z tym, że może dojść do konieczności ujawnienia wysokości podstawy wymiaru składek z tytułu zawartych umów zlecenia. Jest to bowiem szczególna regulacja mająca zapobiegać części negatywnych konsekwencji zatrudniania pracowników przez inne podmioty, faktycznie w celu bezpośrednio związanym z prowadzeniem działalności przez tego pracodawcę.

Jednocześnie zagadnieniem dotyczącym trudności w pozyskiwaniu przez pracodawcę wiedzy o wysokości przychodu pracownika z tytułu umowy cywilnoprawnej zawartej z osobą trzecią dla ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zajmował się Sąd Najwyższy w wyroku z 18 października 2011 roku, III UK 22/11 (OSNP 2012/21-22/266). Odwołując się do uzasadnienia uchwały z dnia 2 września 2009 roku (II UZP 6/09) Sąd Najwyższy podkreślił, że skoro stosownie do art. 18 ust. 1a ustawy systemowej przychód z tytułu umowy

o pracę (także zawartej z osobą trzecią) jedynie „uwzględnia się” w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy, to pracodawca może dokonać potrącenia ze środków pracownika uzyskanych u niego. Zdaniem Sądu Najwyższego nieuzasadnione są wątpliwości w kwestii możliwości naruszenia przepisów ustawy

z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych (jednolity tekst: Dz. U.

z 2002 roku nr 101, poz. 926 ze zm.), art. 51 ust. 1 Konstytucji RP czy przepisów art. 23 i 24 k.c. traktujących o obrazie dóbr osobistych wskutek zasięgania przez pracodawcę informacji o przychodach uzyskiwanych przez pracownika

w okolicznościach określonych przepisem art. 8 ust. 2a u.s.u.s. Uzasadnienie wyroku zawiera szczegółowy wywód Sądu Najwyższego w tym zakresie z przytoczeniem szeregu orzeczeń tego Sądu oraz fragmentów ich uzasadnień. W konkluzji Sąd Najwyższy wskazał, że z przytoczonych fragmentów uzasadnień cytowanych orzeczeń jednoznacznie wynika, że nie można kwalifikować jako naruszenia konstytucyjnych gwarancji w zakresie ochrony danych osobowych oraz obrazu dóbr osobistych sytuacji zasięgania wiedzy o przychodach pracownika dla realizacji ustawowych obowiązków podmiotu zwracającego się o takie informacje (w tym przypadku - obowiązków płatnika składek, określonych w przepisach ustawy systemowej). Zdaniem Sądu Najwyższego, pracodawca ma prawo domagania się tego rodzaju informacji przede wszystkim od samego pracownika w ramach trójstronnego stosunku ubezpieczeń społecznych łączącego ubezpieczonego, płatnika składek oraz organ rentowy. Funkcjonowanie tego stosunku wiąże

się między innymi ze spełnieniem przez płatnika nałożonych nań przez ustawodawcę zadań w zakresie obliczania i opłacania składek na obowiązkowe ubezpieczenia pracownika, także pracownika, o jakim mowa w art. 8 ust. 2a u.s.u.s.

W konsekwencji uznając zaskarżoną decyzję za prawidłową Sąd, na podstawie wyżej powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie (...) sp. z o.o. w C..